

3. neděle postní rok A (2026)

1. čtení – Ex 17,3-7

Dej nám vodu, ať se napijeme.

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abyš zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízní?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenují mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

Mezizpěv – Žl 95,1-2.6-7b.7c-9

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce!“

Pojďme, jásejme Hospodinu,
oslavujme Skálu své spásy,
předstupme před něho s chvalozpěvy
a písněmi mu zajásejme!

Pojďme, padněme, klaňme se,
poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem!
Neboť on je náš Bůh
a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou.

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu:
„Nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě,
jako tehdy v Masse na poušti,
kde mě dráždili vaši otcové,
zkoušeli mě, ač viděli mé činy.“

2. čtení – Řím 5,1-2.5-8

Láska je nám vlita skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

(Bratři!) Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.

Zpěv před evangeliem – srov. Jan 4,42.15

Pane, ty jsi skutečně Spasitel světa; dej mi živou vodu, abych už nežíznila.

Evangelium – Jan 4,5-42

Pramen vody tryskající do života věčného.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak (jak byl) - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a (věděla), kdo ti říká: 'Dej mi napít', spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš (vědro), a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych

už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: 'Nemám muže'; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: '(Jen) v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.'“, Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najež se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: 'Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.' Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozséváč i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: 'Jiný rozsévá a jiný sklízí.' Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte (plody) jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

Homilie

Bratři a sestry,

dnešní evangelium nám ukazuje velmi zvláštní situaci. Ježíš sedí u studny a mluví se samaritánskou ženou. Na první pohled je to obyčejné, téměř bezvýznamné setkání. Náhodný rozhovor u studny, krátká výměna slov. A přece se z této chvíle stává okamžik hluboké proměny – nejen pro tuto ženu, ale nakonec i pro celé město.

Evangelium nám tím připomíná důležitou věc: **velké věci často začínají velmi nenápadně.**

Možná i v našem životě jsou chvíle, které považujeme za malé a bezvýznamné – krátký rozhovor doma, setkání v práci, ve škole, v obchodě nebo na ulici. Někdy těmto okamžikům nepřikládáme žádnou váhu, protože jsme zvyklí myslet spíše na velké úspěchy a velké události. Ale právě v těchto obyčejných setkáních může být ukrytá velká kvalita.

Možná stačí jen zastavit se, naslouchat druhému člověku, říct dobré slovo, darovat úsměv. Zdánlivě je to málo. Ale i taková maličkost může někomu přinést naději, povzbuzení a pocit, že je pro někoho důležitý. A někdy právě tak začíná cesta člověka k Bohu.

Ježíš nám v dnešním evangeliu ukazuje ještě jednu důležitou věc. Přestože dokázal oslovit celé zástupy, **nikdy nezapomínal na jednotlivého člověka.** Zastavuje se u jedné ženy, která navíc nebyla dokonalá. Byla hříšná a navíc patřila k národu, který měl s Židy velmi napjaté vztahy.

A přesto je pro Ježíše důležitá.

To je velké poselství i pro nás. **Každý člověk je pro Boha důležitý.** I ten slabý, i ten hříšný, i ten, kdo je nám možná vzdálený nebo nepříjemný. Ježíš nás učí, že nesmíme nikoho odepsat. Naopak – právě tam, kde je slabost nebo zranění, může začít Boží působení.

Velmi silná je také chvíle, kdy Ježíš říká ženě: „Dej mi napít.“

Ten, který je Pánem všeho, prosí člověka o vodu. Bůh, kterému všechno patří, se obrací na člověka a prosí ho o pomoc. Je to zvláštní, ale zároveň velmi krásné. Bůh chce vstoupit do vztahu s člověkem. Chce, abychom mu otevřeli své srdce.

A právě tady se dostáváme k nejhlubšímu poselství dnešního evangelia. Ježíš ženě říká, že jí může dát „živou vodu“, vodu, která se stane pramenem tryskajícím k věčnému životu.

Ježíš nedává jen trochu vody. Dává pramen. Dává něco, co se nikdy nevyčerpá.

Tou živou vodou je On sám – Jeho milost, Jeho přítomnost, Jeho láska. **Kdo přijme Krista, ten v sobě nese pramen života**, který může proměnit nejen tento život, ale otevřít i život věčný.

Postní doba je právě časem, kdy si máme položit důležitou otázku: po čem vlastně v životě žijeme? Po čem touží naše srdce?

Často se stává, že více usilujeme o věci pomíjivé než o Boha. Starosti, úspěch, majetek, uznání – to všechno nás někdy zaměstnává více než vztah s Bohem. A přitom právě Bůh je tím pramenem, který může naplnit naši nejhlubší žízeň.

Samaritánka nakonec tento dar přijala. Otevřela své srdce, uvěřila a její život se změnil. Dokonce se stala svědkem pro druhé – a díky jejímu svědectví uvěřilo mnoho lidí.

Její příběh je pro nás povzbuzením. Ukazuje nám, že když se otevřeme Kristu a jeho milosti, může se proměnit nejen náš život, ale i životy lidí kolem nás.

Prosme tedy v této postní době, aby i v nás Kristus obnovil touhu po živé vodě. Abychom dokázali přijmout jeho milost a spolupracovat s ní. A aby se i náš život mohl stát pramenem dobra, naděje a víry pro druhé.

Amen.